

De grote drie. Wim Kanlaan, Wim Sonneveldlaan, Toon Hermanslaan

Willem Cornelis (Wim) Kan (Scheveningen, 15 januari 1911 - Nijmegen, 8 september 1983) was een Nederlands cabaretier. Hij wordt met Toon Hermans en Wim Sonneveld gerekend tot De Grote Drie van het Nederlandse cabaret uit de jaren vijftig tot en met zeventig van de vorige eeuw. Wim Kan wordt gezien als de grondlegger van de Nederlandse oudejaarsconferenties. Hij begon in 1954 met zijn oudejaarsconferentie voor de radio, vroeg daarvoor duizend gulden, en wenste dat de conferentie zonder de toen gebruikelijke censuur werd uitgezonden. In 1956, 1958, 1960, 1963 en 1966 volgden er meer, altijd bij de VARA. Het unieke aan zijn conferenties was dat hij politici van alle gezindten op de hak nam. In 1973 hield Kan zijn eerste oudejaarsconferentie voor de televisie. Het werd een groot succes en hij brak alle kijkcijferrecords. De 8,8 die de kijkers gaven, is nog altijd de hoogste waardering ooit. Van de elpee van de oudejaarsconferentie gingen er zo'n 300.000 stuks over de toonbank. Ook zijn latere conferenties werden successen. Kan richtte zich in zijn conferenties voornamelijk op de politieke actualiteit. Van De Grote Drie was hij de meest politiek geëngageerde. Op 8 september 1983, overleed Kan onverwacht in een ziekenhuis in Nijmegen, kort nadat bij hem een onbehandelbare tumor was geconstateerd. Hij werd gecremeerd in het crematorium Moscowa aan de Waterbergseweg in Arnhem. De urn met zijn as stond daar enige jaren in het columbarium. Inmiddels is de as op zee verstrooid.

Willem (Wim) Sonneveld (Utrecht, 28 juni 1917 - Amsterdam, 8 maart 1974) begon zijn carrière in 1932 toen hij ging zingen bij de amateurzanggroep de Keep Smiling Singers. In 1936, werd hij secretaris-administrateur bij Louis Davids, waar hij tevens kleine rolletjes mocht spelen en chansons kon zingen. In diezelfde periode trad hij op met zijn eigen gezelschap De Rarekiek. Sonneveld zong in het Frankrijk van 1937 in cabarets van Suzy Solidor en Agnes Capri. Na de oorlogsverklaring van 1939 keerde hij naar Nederland terug. In 1943 vormde hij zijn eigen gezelschap, 'Cabaret Wim Sonneveld' dat bestond tot 1959. Daarna speelde Sonneveld drie jaar lang de hoofdrol van Professor Higgins in de musical My Fair Lady. Tijdens deze musical maakte hij plannen voor een solovoorstelling, die in 1964 in première ging onder de titel Een avond met Wim Sonneveld. In 1966 volgde Wim Sonneveld en Ina van Faassen en in 1971 Wim Sonneveld met Willem Nijholt & Corrie van Gorp. Op 20 februari 1974 kreeg Wim Sonneveld in de auto een hartaanval, waarna hij werd opgenomen in een Amsterdams ziekenhuis. Na een paar weken rusten ging het aanvankelijk beter en Sonneveld vertelde dan ook in een interview aan Henk van der Meijden dat hij weer plannen had voor de toekomst. Op 8 maart 1974, de dag dat het interview in De Telegraaf werd gepubliceerd, overleed Wim Sonneveld op 56-jarige leeftijd aan een tweede hartaanval.

Een beroemde creatie van Sonneveld is Willem Parel, zoon en kleinzoon van een orgeldraaier en tevens voorzitter van het En-pé-gé, het Nederlands ParelGenootschap. Met Willem Parel beleefde hij grote successen in het VARA-radioprogramma 'Showboat' in het begin van de jaren 50. In 1956 vertrok Sonneveld voor enige tijd naar Amerika om daar aan de slag te gaan als filmacteur. Hij speelde er in de televisiethriller The Pink Hippopotamus. In 1957 speelde hij naast Fred Astaire in de film Silk Stockings en in de film Wasp End. Van Astaire kreeg Sonneveld de Genesiuspenning. Na de dood van Sonneveld schonk Huub Janssen deze aan Jos Brink.

Antoine Gerard Theodore (Toon) Hermans (Sittard, 17 december 1916 – Nieuwegein, 22 april 2000) was een Nederlandse cabaretier, zanger, kunstschilder en dichter. Op jonge leeftijd schreef hij zijn eerste revue, die al snel helemaal uitverkocht was. Zo werd hij in zijn streek (rondom Sittard in Nederlands Limburg) groot in carnavalskringen. Zijn formule van de onemanshow, een voorstelling door één man uitgevoerd (weliswaar ondersteund door een paar muzikanten), werd door hem als eerste in het Nederlandse taalgebied

geïntroduceerd (Wim Sonneveld, Wim Kan en latere generaties zijn hem daarin gevolgd). Zijn eerste bewaard gebleven onemanshow dateert van 1958 en nadat die op 12 april op televisie werd uitgezonden, werd hij van de ene dag op de andere nationaal bekend. In 1959 ondernam hij een mislukte overstap naar het witte doek, met de film Moutarde van Sonaansee. Hierna keerde Hermans terug naar het theater, waar hij grote successen vierde. Zijn populariteit piekte zo'n twintig jaar lang (tussen 1960 en 1981). Een poging omstreeks 1968 om met een Engelstalige show in Broadway in de hele VS door te breken mislukte, omdat Hermans zich niet echt thuis voelde in Amerika. Hoewel hij in Duitsland en Oostenrijk ook enig succes had, sloeg zijn werk in Nederland en Vlaanderen het meest aan. In 1993 trad hij weer op in Carré met een show waarin hij voor de pauze liedjes zong (een "tour de chant") en na de pauze conferences bracht. In 1996 stond Hermans voor het laatst op het toneel. Na een hersenoperatie in 1997 werkte hij in 2000 met een bevriende pianist aan een nieuwe cd. In april 2000 overleed hij. Hermans werd begraven vanuit de kapel van de heilige Gemma Galgani in Sittard.

- Een simpel liedje (tekst Friso Wiegersma)